

Προχθές, την 7η Οκτωβρίου 2024, ημέρα μνήμης των απανταχού Ισραηλιτών, η κυβέρνηση επέτρεψε να γίνει πορεία Παλαιστινίων και διαφόρων ομάδων της Αριστεράς προς την πρεσβεία του Ισραήλ. Ήταν μια πράξη απρέπειας. Συγκεντρώσεις εκείνη την ημέρα μπορούσαν να γίνουν δεκάδες. Πορεία όμως προς την ισραηλινή πρεσβεία, όχι. Ήταν σαν ο θύτης να ζητεί τα ρέστα από το θύμα του. Δεν γνωρίζω σε τι επίπεδο –πολιτικό ή διοικητικό– χορηγήθηκε η συγκεκριμένη άδεια για την πορεία και αν χορηγήθηκε άδεια. Διότι στην Ελλάδα βρισκόμαστε, νόμοι υπάρχουν, αλλά δεν τηρούνται και το κυριότερο, η μη τήρησή τους τις περισσότερες φορές δεν επιφέρει και κυρώσεις, ιδίως αν οι παραβάτες ανήκουν στον χώρο της Αριστεράς.

Την 7η Οκτωβρίου διάβασα το άρθρο του υπουργού των Εξωτερικών κ. Γεραπετρίτη, σε ιστοσελίδα μεγάλης επισκεψιμότητας, με αντικείμενο τη μαύρη αυτή επέτειο. Για να είμαι ειλικρινής διέκρινα μια μετατόπιση από τη θέση της αμέριστης συμπαράστασης προς το Ισραήλ. Το κείμενο πιο πολύ αφορούσε τις προοπτικές ειρήνευσης και τον ρόλο της Ελλάδας και ελάχιστα αναφερόταν στα όσα διαπράχθηκαν εκείνη την ημέρα. Διότι το να καταδικάζεις τη Χαμάς και συγχρόνως να ζητάς την άμεση, για ανθρωπιστικούς λόγους, εκχειρία στη Γάζα, ουσιαστικά διατηρείς ακέραια τη δυνατότητα της τρομοκρατικής οργάνωσης να ανασυγκροτηθεί, να επανεξοπλιστεί και να επανέλθει.

Το συγκεκριμένο άρθρο του κ. Γεραπετρίτη κινείται στο ίδιο μήκος κύματος και με το ψήφισμα της Γ.Σ. του ΟΗΕ πριν από λίγες ημέρες το οποίο, κακώς, υπερψήφισε και η Ελλάδα. Δέκα κράτη το καταψήφισαν, μεταξύ των οποίων οι ΗΠΑ και το Ισραήλ, 23 απείχαν και 153 το ενέκριναν. Σημειωτέον ότι η προσπάθεια των ΗΠΑ να κατονομαστεί στο ψήφισμα και να καταδικαστεί η Χαμάς «για τις αποτρόπαιες τρομοκρατικές επιθέσεις και για τη σύλληψη ομήρων» δεν κατόρθωσε να συγκεντρώσει την απαιτούμενη πλειοψηφία των 2/3 και απορρίφθηκε. Η Ελλάδα συνεπώς όφειλε τουλάχιστον να απέχει από την ψηφοφορία. Όσους αστερίσκους και αν έβαλε στη στάση της, αυτό που μέτρησε δεν ήταν οι αστερίσκοι, αλλά το τι ψήφισε τελικά.

Ίσως μέσα στο υπουργείο των Εξωτερικών να υπάρχουν πολιτικά και διπλωματικά στελέχη που έχουν μιαν άλλη αντίληψη για τη σχέση Ελλάδας – Ισραήλ. Εξακολουθούν να διακατέχονται από τη θεώρηση του Μεσανατολικού προβλήματος με τις προσεγγίσεις της δεκαετίας του 1980, αρνούμενα αυτά τα στελέχη να δουν τις στρατηγικού χαρακτήρα αλλαγές που έγιναν στις σχέσεις των δύο κρατών από το 2010 και μετά. Αλλά αλλαγές, και μάλιστα θεαματικές, έγιναν και στον αραβικό κόσμο με τις συμφωνίες του Αβραάμ, κάτι που φαίνεται και στην αδιαφορία με την οποία αντιμετωπίζουν τα περισσότερα αραβικά κράτη την εξόντωση της Χαμάς και της Χεζμπολάχ, την οποία έχουν χαρακτηρίσει, ως γνωστόν, τρομοκρατική οργάνωση.

Μήπως κάποιος στο υπουργείο Εξωτερικών θα πρέπει να αρχίσουν να διαβάζουν Πασκάλ Μπρυκνέρ;

ΠΗΓΗ: [ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ](#), 9.10.2024